

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **N. T. K.**, narozeného dne X
bytem X
zastoupeného advokátkou JUDr. Marcelou Lafek
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2025, č. j. MV-58558-3/OAM-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo podle

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

§ 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 12. 2. 2025, č. j. CPR-49535-29/ČJ-2024-931200-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Ředitelstvím služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka (dále jen „správní orgán I. stupně“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 18 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy cizinec vycestuje z území členských států EU a smluvních států, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU a smluvních států do země státního občanství cizince nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, a to do 30 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí nebo od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany a toto rozhodnutí bude pravomocné; správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 120a se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce namítal, že stanovení doby, po kterou nelze umožnit vstup, vybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, není v souladu s pravidly logického usuzování a premisy takového úsudku nebyly zjištěny řádným procesním postupem, je pouze citováno ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, nejsou však uvedeny žádné úvahy, které vedly ke stanovení doby 18 měsíců. Není podle něj jasné, z čeho má být patrná neúcta žalobce k právnímu řádu, když žalobce celou dobu pobytu dodržoval právní předpisy a nedopustil se trestného činu, ani správního deliktu, ke ztrátě pobytového oprávnění došlo administrativním pochybením zmocněnce a žalobce se jej snaží po celou dobu napravit, dopustil se neoprávněného pobytu v délce 10 dnů a sám se přihlásil správním orgánům; není tak patrné, z čeho má plynout neúcta k právním předpisům. Rovněž není jasné, jaký vliv měla na stanovení této doby skutečnost, že neoprávněný pobyt trval 10 dnů, sám se dostavil ke správnímu orgánu a usiloval o napravení pochybení jeho zmocněnce, žalobce není osobou, která by chtěla na území pobývat nelegálně. Žalovaný přitom byl povinen tyto okolnosti zohlednit. Žalovaný též zohlednil pouze okolnosti v neprospěch žalobce a nikoli okolnosti v jeho prospěch. Zdůvodnění doby 18 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, je tak nepřezkoumatelné, stejně tak jako napadené rozhodnutí.
4. Dále namítal nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, za dobu pobytu si na území vytvořil sociální vazby, pobývá tu jeho širší rodina, přátelé a v minulosti si vytvořil vazby a dobré jméno i jako zaměstnanec. Žádost o mezinárodní ochranu nezneužil, šlo o realizaci jeho práva dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Vyjádření žalovaného, dle kterého je nelegální pobyt spojen s potenciálním porušováním jiných právních předpisů, je projevem předpojatosti a uplatněním principu kolektivní viny, je nepřipustné trestat individuální osobu za něco, co nespáchala. Nesouhlasil s tím, že by měl po uplynutí doby zákazu vstupu možnost požádat o nové povolení k pobytu,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

neboť pro ZÚ v Hanoji jsou stanoveny určité kvóty, tam tedy požádat nemůže, nemůže se sloučit s žádným příbuzným, nehodlá studovat a modrou kartu získat nemůže, není tak žádný pobytový titul, který by mohl získat, a žalovaný vycházel z nesprávné premisy. Tato premisa byla uvedena v prvostupňovém rozhodnutí, správní orgán z ní vycházel a není jasné, proč by měla mít pouze minimální vliv; závěr žalovaného je tak nepřezkoumatelný.

5. Navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný poukázal na vyjádření žalobce při jeho výsledku, kde uvedl, že si byl svého neoprávněného pobytu vědom, takové jednání nepochybně svědčí o neúctě žalobce k právním předpisům České republiky. S poznámkou o zavinění se již vypořádal v napadeném rozhodnutí, žalobce sám je odpovědný za svůj pobytový status, navíc otázka zavinění je pro uložení správního vyhoštění irelevantní. Doba, po kterou nelze umožnit vstup, byla stanovena v zákonných mezích, nikoli excesivně a je dostatečně odůvodněna.
7. Neoprávněnost pobytu byla spolehlivě prokázána, žalobce ji nerozporuje a z žaloby není zřejmé, v čem měly správní orgány při hodnocení této protiprávnosti pochybit. Žalobce žádné polehčující okolnosti nepředestřel, samotnou spolupráci se správními orgány nelze považovat za něco mimořádného, co by mělo být zohledňováno ve prospěch žalobce (k tomu rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2019 č.j. 1 Azs 45/2019, bod 22).
8. S námitkou nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života se v napadeném rozhodnutí vypořádal, tuto nepřiměřenost nemůže způsobovat zákonodárcem stanovené omezení pracovní migrace z Vietnamu, žalobce v řízení ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní a významné vazby, které by na území ČR navázal, jde tak o přiměřený zásah. Jeho vycestováním nedojde ke zpřetrhání žádných důležitých vazeb v členských státech EU a smluvních státech, je tak irelevantní, že může být nadále obtížné pro žalobce získat zde pobytové oprávnění. ČR již jednou žalobci oprávněný pobyt umožnila, ten měl možnost si jej prodloužit, což neučinil, a namísto návratu do domovské země zvolil cestu neoprávněného pobytu. V ČR žádné relevantní vazby nemá a rozhodnutí tak není nepřiměřené.
9. Vzhledem k tomu, že ve svém postupu neshledal pochybení a má za to, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 3. 10. 2024 se žalobce dostavil do Pobytového střediska Zastávka a požádal o mezinárodní ochranu. Nepředložil žádné povolení k pobytu, lustrací bylo zjištěno, že do ČR přicestoval dne 26. 12. 2016 a byl oprávněn pobývat na území do 16. 9. 2024, vzniklo tak podezření, že žalobce se na území ČR nachází neoprávněně.
11. Se žalobcem bylo dne 3. 10. 2024 zahájeno řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

12. Žalobce při svém výsledku dne 3. 10. 2024 uvedl, že je svobodný a bezdětný, do ČR přicestoval dne 26. 12. 2016 za práci na pracovní vízum, to mu bylo prodlouženo až do 16. 9. 2024, kdy měl vycestovat, to však neučinil a hledal cesty, jak by zde mohl být legálně, proto dnešního dne požádal o mezinárodní ochranu, legalizace pobytu je důvodem, pro který o mezinárodní ochranu žádá, je si vědom svého nelegálního pobytu i toho, že jeho důsledkem může být správní vyhoštění, se státními orgány ve Vietnamu problémy neměl, není politicky aktivní. Uvedl, že se snažil prodloužit si pobyt, ale neuspěl, proto požádal o mezinárodní ochranu. Na území ČR nemá žádné vazby, v domovském státě má zázemí, má tam rodiče, kterým posílá peníze, v případě návratu se bojí, že tam nesežene práci a nebude již moci rodiče živit, práce je tam nepravidelná a za málo peněz, jinak mu tam nic nehrozí. Nedisponuje financemi na další pobyt a na vycestování, zdravotní pojištění nemá, udal svou adresu v X, na které bydlí, jeho zdravotní stav je dobrý, na území ČR nemá žádné závazky, pohledávky ani aktivity či vazby, v domovském státě mu nic nehrozí, pokud bude vyhoštěn, vycestuje dobrovolně, ale jinak chce dál žít a pracovat v ČR.
13. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 10. 1. 2025 rozhodlo o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 1. 2025. Dle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 18. 1. 2025 je vycestování žalobce do Vietnamské socialistické republiky možné.
14. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 12. 2. 2025 správní orgán I. stupně shledal, že žalobce se na území ČR zdržoval neoprávněně od 17. 9. 2024 do 3. 10. 2024, čímž naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Neshledal překážky znemožňující vycestování. Správní orgán I. stupně neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť jednak přihlédl k závažnosti protiprávního jednání a dále k tomu, že žalobce není ve věku seniora, jeho zdravotní stav je dobrý, je dospělý, svéprávný, schopný se o sebe ve vlasti postarat, je svobodný, ve Vietnamu má pouze rodiče, má tam dostatečné zázemí v podobě rodiny, uvedl, že v případě správního vyhoštění vycestuje, v domovském státě mu nic nehrozí, v ČR není nijak integrovaný, k legalizaci pobytu zneužil institut mezinárodní ochrany. Délka doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byla stanovena na 18 měsíců, což je stále ve spodní hranici zákonného rozmezí, přičemž bylo přihlédnuto k závažnosti protiprávního jednání žalobce, který si byl neoprávněnosti svého pobytu plně vědom, byly mu známy i následky jeho nelegálního pobytu, z takového jednání dovodil neúctu žalobce k právnímu systému ČR; dobu 18 měsíců tak považoval za adekvátní.
15. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, kde uplatnil obdobné námitky jako v žalobě.
16. V napadeném rozhodnutí ze dne 16. 4. 2025 žalovaný ve shodě s prvostupňovým rozhodnutím došel k závěru, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, doba neoprávněného pobytu byla správně definována, v závěrech správního orgánu I. stupně neshledal pochybení. K délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, odkázal na odůvodnění v prvostupňovém rozhodnutí, jedná se o otázku správního uvážení, přičemž odůvodnění správního orgánu bylo dostatečné, ze zákonných mezí nevybočuje. Uvedl, že žalobce si byl neoprávněnosti svého pobytu vědom, nijak nevysvětlil, proč z území nevycestoval, žádné naléhavé důvody neuvedl a na území neměl žádné vazby, samotnou spolupráci se správními

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

orgány nelze považovat za něco mimořádného, když legalizaci pobytu žalobce začal řešit až po uplynutí platnosti jeho vízového překlenovacího štítku a pouze tím, že požádal o mezinárodní ochranu, když však zároveň uvedl, že ve Vietnamu mu nic nehrozí, ale pobyt v ČR je pro něj ekonomicky výhodnější. Podání žádosti o mezinárodní ochranu tak nelze hodnotit jinak než jako účelové a nelze je považovat za skutečnou snahu o legalizaci pobytu. Ani tvrzené pochybení zmocněného zástupce nelze považovat za relevantní, žalobce je za svůj pobytový status zodpovědný sám a své povinnosti pobývat na území pouze s platným oprávněním k pobytu si byl vědom. K přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života uvedl, že žalobce při výsledku navázání jakýchkoli vazeb v ČR popřel, nezmínil ani žádné aktivity, navíc žalobce již není oprávněn na území pracovat. Pokud žalobce podstatné vazby navázal, měl to správnímu orgánu I. stupně sdělit, což neučinil. V odvolání své námitky formuloval pouze obecně, „širší rodinu“ nijak nekonkretizoval, naopak ve Vietnamu má rodiče a tetu, a tedy i zázemí, na území nemá závazky ani pohledávky, ekonomicky aktivní již zde být nemůže. Vyjádřil se též k námitkám ohledně potenciální možnosti porušování jiných právních předpisů a ohledně možnosti požádat o nové pobytové oprávnění v budoucnu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
19. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
20. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.*
21. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

22. Soud předně konstatuje, že bylo dostatečně prokázáno, že žalobce na území ČR pobýval od 17. 9. 2024 do 3. 10. 2024 bez oprávnění, ač k tomu nebyl oprávněn, tedy žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce to nijak nepochybňuje.
23. Dle konstantní judikatury správních soudů aplikace ust. § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, ve výše specifikované době pobýval na území ČR nelegálně, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle ust. § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže). Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
24. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „*Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.*“

25. Správní orgány se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně a přezkoumatelně zabývaly. V této souvislosti vycházely primárně z výpovědi samotného žalobce, když přihlíděly zejména k tomu, že žalobce je dospělou, zdravou, svéprávnou a soběstačnou osobou, která na území ČR nemá žádné příbuzné ani blízké osoby, žádné významné vazby v ČR nenavázal, ve Vietnamu má příbuzné, tedy zejména rodiče, může se tam vrátit, nic nebrání jeho zpětné integraci a nic mu tam nehrozí, nemá překážky ve vycestování. Teprve v odvolání zcela nekonkrétně uvedl, že na území ČR má „širší rodinu“, přátele a vazby ze zaměstnání, k čemuž však neuvedl žádné podrobnosti a nijak blíže to nevysvětlil (a to ani později v žalobě, kde námitku formuloval opět zcela obecně). Žalovaný tedy nijak nepochybil, pokud za daných okolností dovodil, že žalobce na území ČR nemá žádné významné (rodinné, společenské, kulturní či ekonomické) vazby, nemá zde žádné závazky, pohledávky ani aktivity, nemá žádné překážky ve vycestování. Proti žalobcově zájmu na setrvání na území ČR totiž leží veřejný zájem, aby v ČR pobývali pouze cizinci, kteří dodržují právní předpisy. Zároveň je třeba podotknout, že právo cizince pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a zásah do soukromého a rodinného života cizince je připuštěn, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblasti zájmů chráněných státem. Správní vyhoštění vždy představuje určitý zásah do soukromého života cizince, v případě žalobce je však tento zásah v porovnání s veřejným zájmem zcela přiměřený.
26. Nelze souhlasit s námitkou, že by žalobce byl trestán za to, co dosud nespáchal, a byl proti němu aplikován princip kolektivní viny. Žalobci bylo předmětné opatření uloženo výlučně za neoprávněný pobyt v období od 17. 9. 2024 do 3. 10. 2024, nikoli za jiné (dosud nespáchané) protiprávní jednání. Nejedná se o předpojatost, pokud žalovaný v daném kontextu poznamenal, že správní vyhoštění je preventivním opatřením v oblasti kontroly přistěhovalectví a proti porušování právních předpisů, přičemž pobývání na území bez oprávnění k pobytu lze z tohoto pohledu obecně spatřovat jako rizikové, neboť cizinec nemá možnost legálně vykonávat pracovní činnost. K tomu lze uvést, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek NSS ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52).
27. Nelze souhlasit ani s tím, že by správní orgán I. stupně vycházel z nesprávné premisy ohledně možnosti získání pobytového oprávnění v ČR v budoucnu. Správní orgán I. stupně pouze obecně konstatoval, že po vypršení stanovené doby zákazu vstupu žalobce již nebude omezen v přicestování do ČR. Tato možnost implicitně vyplývá z toho, že po uplynutí doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup, již žalobce nebude mít zákonnou překážku v tom, aby mohl vstoupit na území České republiky a schengenského prostoru; nejedná se tudíž o nijak vadnou úvahu správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně přitom nijak netvrdil, že žalobce v budoucnu získá pobytové oprávnění, ani nehodnotil možnosti žalobce ohledně získání konkrétních pobytových oprávnění. Soud k tomu pro úplnost uvádí, že by se nemuselo jednat pouze o typy pobytových oprávnění zmíněné žalobcem, ale též o jiné typy krátkodobých pobytových oprávnění. Především však, jak správně uvedl žalovaný, potenciální možnost žalobce získání pobytového oprávnění v ČR v budoucnu není okolností, ke které by měl správní orgán při hodnocení přiměřenosti (podle § 174a zákona o pobytu

cizinců i dle judikatury) přihlížet. Jak správní orgány zjistily, žalobce na území ČR žádné významné vazby nenavázal, ve Vietnamu má příbuzné a zázemí, je schopný se tam o sebe postarat, v tomto kontextu je tak zcela nerozhodné, zda žalobce bude mít v budoucnu možnost opět v České republice získat pobytové oprávnění či nikoli.

28. Soud se tak plně ztotožňuje se závěry žalovaného, který v napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelně popsal všechny aspekty nutné k posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, vyhodnotil konkrétní okolnosti v případě žalobce, na podkladě závazného stanoviska ministra vnitra ČR zhodnotil také to, zda je vycestování žalobce do země původu možné. Soud proto v postupu žalovaného neshledal žádná pochybení.
29. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
30. Soud dospěl k závěru, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti daného případu. Soud shledal, že při hodnocení závažnosti správní orgány implicitně vycházely i z toho, že délka neoprávněného pobytu v posuzovaném případě byla sedmáct dnů (tedy nikoli deset, jak se uvádí v žalobě), neboť to bylo předmětem daného řízení a základem dané skutkové podstaty. K tomu soud konstatuje, že tuto délku neoprávněného pobytu rozhodně nelze považovat za nijak bagatelní. Závažnost protiprávního jednání pak dle správních orgánů zvyšovalo to, že žalobce si byl neoprávněnosti svého pobytu plně vědom, jak uvedl při svém výsledku, věděl, že má povinnost vycestovat do 16. 9. 2024, věděl, že mu v případě neoprávněného pobytu hrozí správní vyhoštění, přesto však nevycestoval. K tomu však neuvedl žádné závažné důvody, jednoduše upřednostnil své vlastní zájmy před respektováním právních předpisů ČR. Soud se s hodnocením závažnosti žalovaného ztotožňuje, žalobce zcela vědomě a záměrně na své povinnosti na úseku pobytu cizinců rezignoval a po nikoli bagatelní dobu pobýval na území ČR bez pobytového oprávnění.
31. Před vypršením platnosti jeho pobytového titulu svůj další pobyt nijak neřešil a dostavil se až po sedmácti dnech neoprávněného pobytu, avšak nikoli kvůli spolupráci se správním orgánem, ale proto, aby požádal o mezinárodní ochranu. Tento krok pak nelze hodnotit jinak než jako účelový a zcela neadekvátní, neboť důvodem žádosti o mezinárodní ochranu podle žalobce byla pouze legalizace jeho pobytu, přičemž tento institut k takovému účelu primárně neslouží, což dle kontextu bylo žalobci zřejmé. Není tak nepřiměřené, pokud žalovaný spatřoval v takovém postupu zneužití možnosti

požádat o mezinárodní ochranu. Za daných okolností pak nebylo namístě, aby žalovaný ve prospěch žalobce zvláště zohledňoval jeho spolupráci se správním orgánem.

32. Žalobce v odvolání a poté v žalobě velmi neurčitě uváděl, že k danému stavu došlo v důsledku administrativního pochybení zmocněnce, kterého si najal. Nezmínil však, kterého zmocněnce, k jakému pochybení došlo, kdy, za jakých souvislostí, ani nic dalšího, nic k tomu nedoložil. Takovou nekonkretizovanou námitku tak nelze považovat za relevantní. Bez ohledu na to, že při svém výslechu žalobce nic podobného nezmínil, uvedl tam, že se mu prostřednictvím advokáta podařilo prodloužit vízum do 16. 9. 2024, kdy měl vycestovat, čehož si byl vědom. Lze tak aprobovat vypořádání této námitky žalovaným, který uvedl, že žalobce byl sám zodpovědný za svůj pobytový status a byl si vědom toho, že na území může pobývat pouze s platným pobytovým oprávněním, otázka zavinění pak není v rámci řízení o správním vyhoštění posuzována.
33. V řízení pak nevyšly najevo žádné okolnosti, které by bylo třeba zvláště zdůrazňovat ve prospěch žalobce, a ani žalobce na žádné takové konkrétní okolnosti nepoukázal.
34. S ohledem na uvedené soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států, v délce 18 měsíců, je v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, správní orgány zohlednily všechny relevantní skutečnosti, rovněž zohlednily okolnosti soukromého a rodinného života, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů ani z rámce možné zákonné sazby, která činí až pět let. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin, nebo rozsudek NSS ze dne 5. 12. 2024 č.j. 5 Azs 223/2024-45 (neoprávněný pobyt o délce dvou měsíců, doba správního vyhoštění dva roky), či na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2020, č. j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 25. 3. 2022, č. j. 19 A 9/2022 – 16 (neoprávněný pobyt dva měsíce a správní vyhoštění v délce trvání dvou let). Žalobce sám na žádné srovnatelné případy nepoukázal. Za daných okolností se tak uložená doba nejeví jako excesivní.
35. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
36. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. května 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně